

[Gert Petersen.]

for en gennemførelse heraf. Det har vi også hørt på de to ordførere fra de to partier. Altså: hvor står de radikale? Hvor højt prioriterer de den udenrigspolitik, som med rette har spillet en så stor rolle i deres udadvendte arbejde, i hele deres tænkning i de år, det radikale venstre har eksisteret?

Jeg slutter med at anbefale dagsordensforslaget fra hr. Per Hækkerup til vedtagelse.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Jeg finder det ikke rigtigt, som hr. Gert Petersen hævdede, at jeg har refereret ham forkert. Jeg synes, at hr. Gert Petersen helt igennem gentog det, jeg sagde. For hr. Gert Petersen sagde, at han og hans parti var rede til en modstandskamp og til at forberede en modstandskamp, hvis en besættelse fandt sted, og derefter meddelte hr. Gert Petersen, at han mente ikke, man kunne træffe foranstaltninger til at hindre en besættelse. Det var nøjagtig det, jeg refererede: at der tillades, at en besættelse kan ske, derved at SF ikke ønsker at træffe foranstaltninger imod den.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Jeg opfattede forsvarsministerens referat på en anden måde, nemlig at Gert Petersen er af den opfattelse, at han vil tillade en besættelse af landet, medens regeringen altså er af den opfattelse, at man skal modsætte sig en besættelse. Det kunne tolkes, som om Gert Petersen var upatriotisk, medens regeringen var patriotisk. Efter at vi nu har drøftet sagen og forsvarsministeren har refereret på ny, så har jeg ikke flere bemærkninger at gøre.

Poul Dam: Jeg må desværre tage denne sag op igen. Forsvarsministeren og jeg er gamle nok til, at vi kan huske noget om besættelsestiden, og forsvarsministeren ved meget vel, at vi i SF's gruppe, som er gamle nok til at have oplevet besættelsestiden, i den tid — i forskellige partier — arbejdede i modstandsarbejdet, i de partier, som startede modstandsarbejdet her i Danmark, ikke

alene, men som startede det. De andre partier, det var dem, som havde forberedt modstanden mod besættelsen og protesteret den 9. april, og som vi siden ikke hørte noget til før i den allersidste tid. (*Indenrigsministeren* [Poul Sørensen]: Hvad vil det sige? Det er vrøvl!).

Jeg er ked af, indenrigsministeren mener, at det er vrøvl. Jeg mener, at det var det indtryk, mange i Danmark fik. Jeg ved meget vel, at indenrigsministeren og en række andre i det konservative parti og en række i det socialdemokratiske parti også var med i modstandskampen, men de partier, der som partier gik ind i modstandskampen og var med til at starte den, var med til at starte Frihedsrådet, og som senere havde et udmærket samarbejde med f. eks. politikere fra det konservative parti og fra socialdemokratiet, det var Dansk Samling og Danmarks kommunistiske parti. (*Indenrigsministeren* [Poul Sørensen]: Pralhals!).

Jeg er ked af det, jeg er ingen pralhals, og jeg gjorde meget lidt i denne indsats. Jeg refererer, hvad besættelsestidens historikere har at sige om denne sag. Det er svært, når man har denne baggrund, når man arbejdede sammen med en række venner, der døde af det, at høre, at man skal beskyldes for defeatisme, fordi man ønsker, at dette lands frihed skal forsvares på en anden måde end den, der har været tradition for.

Herefter vil jeg gerne gå over til, hvad der er blevet sagt om det dagsordensforslag, jeg har haft den ære at fremsætte. Udenrigsministeren forstod det ikke rigtig. Udenrigsministeren sagde, at Danmark jo har betalt sit bidrag — ja da, heldigvis — at Danmark har ydet væsentlige bidrag til de fredsbevarende styrker, og det er udmærket. Men det vedrører jo ikke det spørgsmål, at vi kunne gøre meget mere, og at netop de små lande efter min mening har en ganske særlig interesse i at støtte den indsats, som De Forenede Nationer kan gøre på en række områder. Vi bør yde endnu mere, fordi FN netop er i vor og i alle andre små landes interesse i ganske særlig grad.